

POM EIKELDRUIF

Deel 1

In een afgelegen bos hier niet zo ver vandaan leeft Pom Eikeldruif. Verder woont er niemand in het bos. Daarom dacht Pom dat hij helemaal alleen op de wereld was. Toch is hij een vrolijke mannetje. Hij zingt luid en zonder ophouden de vrolijkste liedjes, behalve 's nachts want dan moet hij slapen. Maar verder was er geen vrolijkere mens denkbaar. 'Kijk', zei hij op een morgen, 'die zilveren parels op de bloemen en het gras! Voor wie anders liggen al die diamanten over het gras gestrooid dan voor mij? Wat ben ik rijk!!' en toen hij door het woud liep, zuchtte hij: 'Wat een prachtige zuilen! En dat alles voor één man! Ohhh, wat hou ik van deze plek!' Diezelfde dag lag hij 's middags op zijn rug naar de lucht te kijken, die de mooiste figuren voor hem maakte. 'Kijk', sprak hij dan, 'een beer! En daar een winterlandschap! Wie heeft zo'n plafond?' Maar 's avonds was de blijdschap het grootst. Dan ging hij onder de laurierboom zitten voor zijn huisje en wachtte gespannen. En plotseling, als de zon voor het laatst haar stralen toonde boven de heuvels, begon ver in het woud een fijne hoge stem zijn prachtigste lied te zingen. De tranen schoten in Pom zijn ogen. 'Heerlijk, prachtig!' riep hij dan. 'Dank, dank, onbekende zanger! Wat een muziek! Wat jammer dat de mensen uit het dorp dit niet willen zien!' Bron: gebaseerd op 'De rijke bramenplukker' van Godfried Boman

Deel 2

Op een dag wast Pom Eikeldruif zich in een poeltje in het bos tot er plots een reuzenblad van een plataan naast hem neervalt. Het trekt onmiddellijk zijn aandacht. Het is niet zomaar een blad: er staat heel wat op geschreven. Hij neemt het blad in de hand en leest, al kunnen enkel de bosdieren hem horen, luid voor wat er opstaat.

Lieve Pom Eikeldruif,

Wij, bomen, zorgen voor de zuurstof in jullie longen. Wij vangen de lucht op die jullie uitademen en ook de vuile rook van auto's en fabrieken. We zuiveren alles en geven daarna propere lucht terug aan jullie om te ademen. Vroeger bestond ons werk er vooral in om de onzichtbare 'vuile' stoffen uit jullie adem te zuiveren. Er waren voldoende gezonde, volwassen bomen om die klus te klaren. Dat was een mooi leventje, maar de laatste 200 jaar hebben wij steeds meer werk bijgekregen. Wat zeg ik? Ondertussen zijn we zelfs overwerkt.

De vuile rook blijft het bos, dat trouwens jouw thuis is, maar binnen stromen! Hoe komt dat toch? Wij kunnen al die lucht niet meer slikken en bovendien zijn wij, bomen, de afgelopen jaren steeds met minder. We weten niet meer wat te doen. Wij geraken niet tot in het dorp, maar misschien kan jij er wel eens langsgaan om hen onze zorgen te vertellen? Als trouwe bosvriend ben ik zeker dat je hen wel wat ideeën kan geven hoe ze meer zorg voor ons kunnen dragen.

Groeten, Boom

Pom haalde diep adem en ging op een dikke boomstam zitten. Voor de eerste keer in zijn leven kwam een grote rimpel tevoorschijn op zijn voorhoofd. Wat moest hij tegen de mensen uit het dorp vertellen? En welke ideeën kon hij hen geven? Zouden ze hem wel geloven? Het waren vragen die in zijn kleine, maar verstandige, hersenpan rondzwommen en waar hij toch wel een nachtje over moest slapen.

Deel 3

Pom Eikeldruif had een erg onrustige nacht. De schrijfsels van Boom bleven maar door zijn hoofd spoken.